

June

Verawati Calmer

TITEL: June

AUTEUR: Verawati Calmer

Juni 2020

Copyright © Verawaty 2020

ISBN Paperback: 9789464051162

Alle Rechten Voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

Dit is een fictief werk. Namen, karakters, plaatsen, evenementen en incidenten zijn de producten van de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval.

Dit boek bevat gevoelig materiaal met betrekking tot eetstoornissen, depressie, verdriet, trauma, overlijden, psychische aandoeningen en mogelijk meer. Aarzel niet om steun en/of (professionele) hulp in te schakelen wanneer jij dit nodig hebt voor, tijdens en na het lezen van dit boek.

Our roots continue to grow throughout our lives.
We can always find our home

Her Royal Highness Crown Princess Mary of Denmark,
Countess of Monpezat

Opgedragen aan *oma Pietje*

1 ~ Brandmerk	11
2 ~ De stem van June	14
3 ~ Donker huis	19
4 ~ Vechten en blijven	22
5 ~ Blijvende tranen	26
6 ~ Geef aan mij	31
7 ~ Samen	35
8 ~ Wilde roos	38
9 ~ Stil staan	40
10 ~ Grote liefde	43
11 ~ Rond Vuur	47
Lennon & June, 6 jaar	53
12 ~ Felblauw	55
13 ~ Ooit komt een dag	58
14 ~ Breng me thuis	63
Junes logeren, June 6 jaar	67
15 ~ Belinda	71
Lennon & June, 6 jaar	75
16 ~ Druppels	78
17 ~ Hoge maan	81
18 ~ Terug in zwart	85
19 ~ Ghostrider	89
Brian & Madelaine	93
Het nieuws over June	93
Brians bekentenis	95
20 ~ Madelaine	97
21 ~ Who knows	103
22 ~ Nieuwe hoop	107
23 ~ Nieuwe regen	109
Een half jaar eerder	115
24 ~ Lennon	119
25 ~ De ouders	124
26 ~ Brian	134
27 ~ Harm	138
Het Huwelijksfeest	142
28 ~ Mama	148
29 ~ Seth	155
30 ~ Bram	157
31 ~ Niet voor mij	159

8 jaar geleden	160
Een half jaar geleden	163
32 ~ Sven	166
33 ~ Vechten	168
34 ~ Lennon	170
35 ~ Oma	172
Muziek	174

Om zich af te leiden van de afwachtende blikken veegt June automatisch over haar armen. Een van de gewoontes die ze heeft sinds een paar maanden. Zelfs de witte gitaar die ze als een schild voor haar houdt, kan de onrust in haar lichaam niet doen verdwijnen. Zeker niet op de verjaardag van haar dierbare oma, Irina Fahrenster, waar ze toch weer bereid is een lied te zingen. *I Got Stripes, Stripes Around my Shoulders.*

June zoekt haar moeder Belinda in de woonkamer. Zoals altijd staat ze niet ver van haar vandaan. Bemoedigend knikt haar moeder haar toe. Achter Belinda staat Harm, Junes vader, zijn handen rusten op de schouders van zijn vrouw. Ze ziet de zorgen hun ogen. Zorgen die zij heeft veroorzaakt en niet kon voorkomen. Haar dieet was sterker. Zij was sterker. Nog steeds. Ondanks al het verdriet om haar heen.

'Begin maar, June', zegt haar vader.

June buigt haar hoofd, haar zwarte haar valt als een waaier langs de rechterkant van haar gezicht. De muziek gaat bij haar vanzelf en haar stem ook. Ze kiest niet de muziek van Johnny Cash. Die blijft voor haarzelf. Zijn nummers, de teksten en de zware stem blijven leven in haar hoofd. Alsof hij alleen voor haar zingt. Voor haar oma zingt ze een lied van Elvis Presley, haar oma's favoriete zanger.

You are always on my mind

You are always on my mind

Het blijft nog lang stil nadat ze haar lied heeft gezongen.

'Dat was prachtig, dametje.' Haar oma drukt een liefdevolle zoen op haar wangen.

Ook van haar ouders ontvangt ze een omhelzing. Bij haar moeder ziet ze een paar tranen in haar ogen. 'Goed gedaan, lieverd.' Terwijl ze June over haar wang aait, hoort June het vertrouwde geluid van haar moeders armbanden. *I Got Chains, Chains around my Feet.*

Ze geeft nog een knuffel aan haar oma en verdwijnt dan met haar gitaar naar haar kamer. Daar blijft ze langer dan de bedoeling is. Ze heeft geen zin in het gezelschap beneden. Met haar gitaar gaat ze op bed zitten en oefent ze de akkoorden van het nummer in haar hoofd. Ze heeft lang ontkend hoe erg ze haar gitaar miste. Haar werk als fiscaal jurist in het bedrijf van haar vader eiste al haar energie op en haar lichaam. Geen tijd om te eten en vergeten te eten veranderde geleidelijk aan in niet willen eten. Niet kunnen eten. Ze laat haar gitaar los en legt haar hand om haar pols. Ze is er nog steeds. Nog steeds. Twijfelend zet ze haar gitaar op de standaard. Nadat ze alle moed bij elkaar verzameld heeft, gaat ze weer naar beneden.

'Daar ben je.'

Bij het horen van de vertrouwde stem, schrikt ze op uit haar gedachten. Vanaf de trap ziet ze hem staan in de woonkamer van haar ouders. Lennon Meerenhoeff. Lange tijd

haar buurjongetje en sinds vier jaar haar vriend. Een half jaar geleden vertrok hij naar Canada voor zijn studie en nu staat hij hier weer. Ze kan niet bewegen en ze blijft bevroren op de trap staan.

'Schatje, kom hier.' Lennon loopt haar toe, met zijn arm uitgestrekt.

Nog steeds blijft ze staan. Bang dat het beeld niet echt is. Dat het Lennon niet is. Dat hij verdwijnt net als een half jaar geleden. Zelf verdween ze ook, zodat zijn afwezigheid minder voelbaar was. Als zij er niet is, dan is hij er ook niet en haar verdriet ook niet. Het gemis wat niemand begreep.

'Niet huilen, June.'

Het zijn bekende woorden. Lennons woorden om haar te troosten. 'Lennon.'

'Ja schatje.'

Nu voelt ze zijn grote lichaam tegen haar aan. Zijn sterke handen over haar wangen. 'Je bent hier.'

'Natuurlijk ben ik hier.'

'Dat kan niet.' Ze huilt. Ook al is ze 24 jaar. Nog steeds niet volwassen genoeg om haar tranen tegen te houden. *I Got Stripes, Stripes around my Shoulders.* Lennon bekijkt June wat beter. 'Je ziet er echt niet goed uit, schatje.'

De mensen om hen heen vallen stil. Zelfs Junes altijd luidruchtige broers blijven nu zwijgen.

'Dat valt wel mee.' Zelf hoort ze hoe niet overtuigend ze klinkt. *I Got Chains, Chains around my Feet.*

Een ogenblik sluit Lennon zijn ogen, daarna trekt hij haar tegen zich aan. Met zijn handen streelt hij haar lichaam. 'Ik had niet weg moeten gaan na onze vakantie in Indonesië. Het spijt me heel erg.' Alleen Lennon durft altijd de waarheid te zeggen. De waarheid die in haar hoofd zit, maar die ze nooit wil uitspreken.

'We wilden het samen.' Ze houdt haar ogen gesloten. 'Voor jouw carrière. Het was voor ons samen.' Voor jou, denkt ze in zichzelf. Voor Van Vilzen. Voor Meerenhoeff.

Lennon trekt haar mee naar een van de zij-vertrekken van het huis. Hun ouders wonen in een van de grote villawijken van De Bilt. Ze ontmoetten elkaar al meteen de eerste dag dat June samen met haar ouders en broers het nieuwe huis in trokken. Die van hun had rode dakpannen, mooie witte stenen en grote ramen. Het huis van de ouders van Lennon had een grijs dak met roodbruine stenen. De kamers van Lennon en June waren tegenover elkaar. Eigenlijk was Lennon vanaf dag één onder de indruk van de kleine Indonesische June. Zelf was hij een wildebras en zijn vriendschap met de tengere June was voor zijn ouders een grote verrassing. Jaren later was het voor beide gezinnen geen verrassing dat June en Lennon verking kregen. June wist Lennon altijd rustig te maken en Lennon veranderde van een losgeslagen jongen in een toegewijde vriend en serieuze student. In die laatste rol besloot hij in de voetsporen van zijn vader Roger te treden en een half jaar in

Canada te studeren. Het was een keuze die door alle gezinnen werd toegejuicht. June had geen keus haar vriend te laten vertrekken, hoe moeilijk ze het zelf ook vond.

'June je ziet er niet uit', zegt Lennon meteen als ze alleen zijn. 'Waarom deed je dit? Waarom?'

Lang blijft June voor zich uit staren. Al haar gevoelens lijken opgesloten. Wel voelt ze steeds meer Lennons dwingende handen op haar arm. Zachtjes schudt hij haar heen en weer. Blauwe ogen proberen tot haar door te dringen. Dan pakt ze haar telefoon en zoekt de beelden die ze ontving via vrienden en familie. Beelden van Lennon in Canada. Geen studie. Maar feesten. Veel feesten. En Lennon. Met drank. Jongens. En meisjes.

'June.' Lennon blijft naar de film staren. 'Dit hebben we besproken toch?'

Ze knikt naar hem.

'Wat is het probleem dan?'

'Ze geloofden me niet.' Ze doet haar telefoon weg. 'Ik wist wel...maar...ik wilde naar je toe. Dat mocht niet. Ik mocht je niet storen.'

'Je hebt dit niet laten zien, liefje?'

'Ik kreeg de kans niet.'

'Waarom liet je het dan niet zien? Was op het vliegveld gestapt en naar me toe gekomen. Alles beter dan dit!'

'Ik mocht je niet storen.' June schudt haar hoofd. 'Dat was niet volwassen.'

'Volwassen? Dit is niet volwassen.' Lennon wijst naar de telefoon. 'Ik was niet volwassen! Jij bent het meest volwassen van alle idioten hier.'

June schudt weer haar hoofd. 'Dat was ik niet. Ik moest je loslaten. Ik moest werken voor Van Vilzen. Dus deed ik dat. Werken voor Van Vilzen. Zoals zij wilden.'

'Zij', herhaalt Lennon. 'Ik ben weer terug, June.' Met een zucht aait hij haar dunne armen. 'Zo wilde ik het niet. Ik ben terug. Ik ben voor jou. We zijn weer samen.'

Ze voelt het niet. Ze voelt niets. Al zo lang. Dat was juist zo goed. Hoe minder ze voelde, hoe minder pijn, hoe minder het gemis. Ze gelooft hem niet. Dat hij terug is. Dat hij Lennon is. Dat ze weer Lennon en June zijn. Hij verdween. Zij verdween. Er is een nieuwe June. Een June van Vilzen die wel gewenst is en die goed is voor de carrière van haar vriend. Ze pakt zijn hand en neemt hem weer mee naar de woonkamer.

'Schatje.'

Ze zal niet stoppen. Niet voor Lennon. Niet voor haar familie. Het was haar dieet. Haar leven. Haar kracht. Het zal blijven en niet verdwijnen, zoals iedereen blijft verdwijnen.

And them Chains, them Chains, They're about to drag me down.

2 ~ De stem van June

Lennon neemt haar mee naar hun appartement. Ze is daar al lang niet geweest. Na haar opname in de kliniek is June weer bij haar ouders ingetrokken. Tijdelijk, tot Lennon weer terug was. Nu is hij er weer en ze konden niet wachten weer naar hun huis te gaan. Meteen belanden ze samen in bed, maar juist daar bekijkt Lennon haar goed. Toch kust hij haar dunne lichaam. Ze merkt zijn verdriet en schuldgevoel, maar ze kan hem niet geruststellen.

'Dit kan echt niet, June.' Zijn vingers gaan langs haar ribben. 'Het is ongezond zoals je eruit ziet. Je was altijd dun en slank, maar sportief. Nu ben je mager.'

Ze blijft hem alleen aanstaren. 'Zo ben ik beter.'

Hij steunt op zijn elleboog. 'Hoe kom je daar nou bij?'

'Wat zeur je nou.' Boos stapt June uit bed. 'Ik liet jou toch naar Canada gaan? Wat wil je van me?'

Met een zucht komt Lennon overeind. 'Dat gaat niet meer over he.'

'Ik ga hardlopen.'

'June, blijf hier.'

'Jij ging weg! Ik ga hardlopen!' Ze zoekt haar sportspullen bij elkaar, maar ze voelt zijn hand op haar arm.

'Ik ga met je mee.'

'Ik kan heus wel zonder jou.'

'Daar gaat het niet om.' Lennon pakt ook zijn sportkleding en loopt met June mee richting het park. 'Ik ben er weer voor je, June. Dat was ik altijd. Ook in Canada. Wat ik deed op dat feest was fout...'

June versnelt haar pas. Tot haar verbazing weet Lennon haar bij te houden. Hij was altijd wel sportief, maar hij heeft nooit meegelopen met haar. Dit is eigenlijk de eerste keer dat ze samen hardlopen. 'Het was een feest', begint ze. 'Ik was er niet bij.'

'Als jij je zo had gedragen, was ik ook uit mijn dak gegaan. Het spijt me.'

Nu vertraagt ze haar passen. 'Het...dat...ik...het was niet...ik weet wie je bent, Lennon. Daar ging het niet om.' Ze schuift met haar voet over het grind. 'Ik was gewoon niet bij jou en ik zag je niet erna. Ik zag je gewoon niet meer. En al die andere mensen wel.'

'De meiden.'

'Juist.' June gaat op een hekje zitten. 'Maar dit wordt ons leven. Zoals mama leefde met papa. Zoals jouw moeder leefde met jouw vader. Zo moet ik ook worden, dat werd me duidelijk en dat kan ik met mijn dieet. Nu kan ik die vrouw zijn voor jou.'

Lennon geeft nu een trap tegen het grind. 'Wie zegt dat ik zo'n vrouw wil? Als ik dat wilde, dan was ik wel met zo'n saaie griet, June. Ik wist altijd wie je was. Dit is voor mij geen verrassing, maar waar waren je ouders. Je broers. Mijn ouders?'

'Wat bedoel je?'

'Ik ging naar Canada!' Schreeuwt Lennon uit. 'Ik liet je achter, June.' Hij zakt op zijn knieën en pakt June vast. 'Alsjeblieft, wordt beter June.'

'Ik ben beter.'

'Dat ben je niet.'

'Ik zit niet meer in de kliniek.'

Nu staat Lennon op en trekt June naar zich toe. 'Dat zegt nog niet dat je beter bent', zegt hij ernstig. 'Vertel het me. Alles wat er is gebeurd.'

'Nee Lennon.' Ze begint weer te rennen. Dit keer blijft Lennon achter haar lopen. Het enige wat ze hoort zijn de voetstappen in het grind. Na een tijdje verslapt haar pas weer en met tegenzin blijft ze stilstaan. Haar conditie is nog steeds niet hersteld. Lennon staat weer naast haar en legt zijn hand op haar rug.

'Zo bereik je nooit de marathon, schatje.' Hij aait over haar rug. 'Dat was je doel weet je nog?'

Ze knikt. 'Ik wilde gewoon mijn dieet aanpassen en het werkte tot ik instortte. Ik wil het niet loslaten. Ik werd wie ik moet zijn.'

'Daar zijn meerdere manieren voor, June.' Lennon staat met een zucht op en steekt zijn hand uit. 'Kom met me mee naar huis, dan beginnen we daar.'

Twijfelend kijkt June naar zijn hand. Ze weet niet wat ze wil. Of ze weer met Lennon wil beginnen. Waar ze wil wonen. 'Ik ben alles kwijt.'

'Je bent niets kwijt. Ik ben hier.'

'Je was in Canada.'

'Ik ben weer terug.' Nu pakt Lennon zelf haar hand. 'Ik weet dat dit moeilijk is. Het was altijd moeilijk voor je. Dat weet ik.'

June draait haar gezicht weg. Ze weet niet meer wat ze moet doen. 'Ik wil dit niet meer. Ik wil niet steeds dat het moeilijk is. Met mijn dieet is het niet meer moeilijk.'

'De aanwezigheid van je dieet zegt toch al genoeg? Je opname in de kliniek. De zorg die je krijgt.'

'Dat helpt me.' Toch klinkt June niet zeker. 'Het helpt me een goede vrouw te zijn.'

'Voor mij ben je een goede vrouw als je dit niet meer je dieet noemt. Als je weer gezond eet en sport zoals de June die je was voor Canada.'

'Juist en toen ging je weg. Die June stelde niets voor, Lennon.' Ze gaat weer staan. 'Je verliet die June.' Toch loopt ze weer richting hun appartement.

'Gaan we weer naar huis?'

'Ja, ik ben moe.'

'June kijk me aan alsjeblieft.'

Weer pakt Lennon haar arm vast en daarna haar hand. De hele weg terug laat hij haar niet los. Dat heeft hij vanaf zijn terugkomst niet meer gedaan. Hij was altijd bij haar. Alleen het afgelopen half jaar niet. Ze verdween, dan was alles beter en ze kan niet meer terug. Dat zegt ze ook.

'Dat kan wel, net als dat je verdween, kan je ook weer terugkomen. Je moet alleen de weg terug vinden. Ik moest ook weer mijn weg vinden naar jou jaren geleden. Je was er altijd en ik liet je in de steek.'

June zegt niets. Ze wil niet terugdenken aan die tijd dat Lennon haar niet zag staan. Hun levens sloten niet meer op elkaar aan, maar June had niet verwacht dat Lennon zich zo zou distantiëren. Juist in de tijd dat ze verliefd werd op haar buurjongen, had hij juist meer aandacht voor andere meisjes in hun omgeving. De school, de hockey. Lennon was populair onder de meisjes en kreeg steeds meer de reputatie van playboy. De verhalen werden steeds wilder en June zette Lennon uit haar hoofd. Ze concentreerde zich op haar gymnasium, haar atletiek en gitaarmuziek. Juist door een van haar muziekoptredens trok ze weer de aandacht van Lennon. Toen waren ze nog maar zestien. Lennon begon weer met haar te praten en het ontaarde al snel in zoenen. Alleen was hij niet trouw. Regelmatig dwaalde hij nog naar andere meisjes. Ze waren ook nog niet officieel een stel. June wilde geen verkering of relatie en ze kon dat Lennon niet geven. En Lennon kon dat niet aan June geven. Alleen ging hun vriendschap verder dan gezellig praten. In het examenjaar was Lennon nog vaker bij June te vinden om zijn cijfers goed te krijgen. Hij had ineens het besluit genomen Bedrijfseconomie te studeren en hiervoor moesten zijn cijfers ook beter zijn. June was de aangewezen persoon om Lennon weer op het serieuze pad te krijgen en aan het eind van het examenjaar waren ze een stel. Voor het oog van hun klasgenoten. Voor de families hielden ze het nog geheim. Tot de vakantie naar Sevilla. Hun ouders waren al jaren goede vrienden en ze wilden Lennon en June een mooie vakantie geven om hun diploma's te vieren. Maar June kreeg een heftige ruzie met haar ouders, waardoor de vakantie dramatischer verliep voor alle gezinnen. Dit keer wist Lennon de boel te redden. Hij nam June onder zijn hoede en vanaf die vakantie kregen ze officieel verkering.

De rommelige jaren vanaf hun zestiende hadden echter een zwaardere stempel gedrukt dan ze beiden ooit hadden verwacht. Lennons vertrek naar Canada bracht deze tijd weer naar boven. Hij leek weer de oude Lennon te worden en June zag haar vriend weer uit haar leven verdwijnen. Net als jaren geleden.

Lennon blijft het herhalen. Hij is terug. Hij is nooit weggeweest en hij helpt June om te herstellen van haar ziekte. Al haar verdriet neemt hij als een grote verantwoordelijkheid op zijn schouders en hij doet dit met haar.

Wanneer June gaat douchen bekijkt Lennon alle aantekeningen van June. Na haar vertrek naar haar ouders en de kliniek is veel blijven liggen. Het is duidelijk dat ze er veel werk aan had. Het berekenen van de calorieën, de kilometers, haar snelheid. Alles heeft ze genoteerd als een dagboek waar dagen en tijden werden bijgehouden. June is ontzettend goed met cijfers en ze koos niet voor niets de bijzondere studie Fiscaal Recht. Een waar veel niet aan moeten denken, maar voor June was het een goede combinatie Van Vilzen en cijfers. Haar vader Harm was een bekende bedrijfsjurist en heeft daarbij het

advocatenkantoor Van Vilzen opgezet. Alles geheel op zijn naam. De vader van Lennon, Roger Meerenhoeff, is een van de partners die met name de portefeuille arbeidsrecht draagt. Roger Meerenhoeff is een grote naam binnen de HRM-wereld. Lennon zelf koos weliswaar niet dezelfde richting, maar hij voelt wel de druk om de naam Meerenhoeff hoog te houden. Tot zijn terugkomst van Canada. Hij is teleurgesteld dat June niet goed is opgevangen door haar ouders en zijn ouders. Met tranen in zijn ogen bekijkt hij haar werk en leest hij haar dagboeken door. June heeft nooit geheimen voor hem. Hij was de enige die Junes gedichten en liedjes mocht lezen. Soms zong ze zelfs voor hem. Een gedicht van June, zegt voor hem alles van het afgelopen half jaar. Met haar boekje neemt hij plaats op de poef in hun loft en leest de verdrietige woorden van zijn vriendin.

A burden to obey

*Life is terrible when I dream
I can't escape only survive
Captured in my own fantasies
Without reaching my true desires
They all walk away when I scream
They all leave when I cry
I want to wake up
And never close my eyes
Again*

*They leave when pain
is too much a burden to live
I walk away as they ask
My only way is to obey
My duty is to serve
Grow up little girl
As this world becomes your castle*

*So run
Run faster than they
Be greater
So they can never reach
Fly away
And never look back*

*Become
the greatest
of them all*

Het geluid van de douche is nog steeds hoorbaar. Met zijn telefoon maakt hij een foto van het gedicht. *They walk away. They leave. Obey. Fly away.* Hij hoort het haar steeds zeggen. Ze verdwenen. Hij verdween. Haar dieet verscheen. Het was alles wat ze had. En de June die hij kent, houdt zich vast aan wat zo trouw aan haar is. Hoe slecht deze ook is. Juist hij weet dat als geen ander.